

ОБГОВОРЮЄМО ПРОЕКТИ ДОКУМЕНТІВ ДО XXVII З'їзду КПРС

Підтверджується

ЖИТТЯМ

Є в проекті нової редакції Програми Комуністичної партії Радянського Союзу такі рядки: «Партія виходить з того, що виховання людини невіддільне від її практичної участі в творчому труді на благо народу, в громадському житті, у вирішенні завдань соціально-економічного й культурного будівництва». Під цими словами міг би підписатися кожен учасник пленуму райкому комсомолу, що відбувся днями у Вільшанці і де розглядалося питання «Про подальше підвищення ролі комсомольської організації району по активізації пропаганди радянського способу життя, викриттю буржуазної ідеології та релігійної моралі».

Адже в тих програмних рядках поставлено завдання й для нас, комсомольських працівників, активістів.

Згадую виступ члена райкому, секретаря комсомольської організації районного відділу культури Наталі Джамілашвілі. Слухали її з увагою, бо користувється Наталя у молоді району заслуженим авторитетом. Незважаючи на молодий вік, обиралася депутатом районної Ради народних депутатів, її портрет красується на районній Дошці пошани. За

Г. ШАЛАПКО,
перший секретар Вільшанського райкому ЛКСМУ.

що така повага? За те, що слово у комсомольського ватажка не розходиться з ділом. Саме таку вимогу ставить сьогодні перед нами партія у проекті нової редакції Програми КПРС: «Єдність слова і діла — важливий принцип всієї партійної та державної діяльності — виступає обов'язковою вимогою й до політико-виховної роботи».

Три роки тому приїхав у район випускник Київського інституту культури Іван Чмир. Став працювати тренером з футболу ДСТ «Колос». З перших днів непокоїло комсомольця, що хороший селищний стадіон, розрахований на три тисячі місць, заливається. Гаряче взявся за справу. І довів її до кінця. Подібне можна сказати й про заступника голови колгоспу імені Леніна по роботі з молоддю Ольгу Кравець. Якими б корисними справами не займалася колгоспна молодь, Ольга завжди серед неї. Знають її в селі як активну учасницю художньої самодіяльності, невтомного пропагандиста фізкультурного руху. Отже, саме життя підтверджує правильність думок, викладених у проекті нової редакції Програми КПРС. Наше завдання — активно впроваджувати їх у життя.

Вирішувати проблему з житлом, зокрема, для залізничників, допомагає й робота будівельно-монтажного поїзда № 704. Сьогодні електромонтер-монтажник Віталій САЙКО, Світлана КРАВЧЕНКО та електрик Олександр ФІРЕНКО (на знімку) трудяться на будівництві нового гуртожитку на 232 місця для працівників Знам'янського відділення Одеської залізниці.

Фото С. ФЕНЕНКА.

М. Знам'янка.

ПОЧНЕМО з рішення виконкому Новгородківської районної Ради народних депутатів «Про стан розвитку бджільництва в господарствах району» від 12 липня 1984 року. Як і минулого, так і нинішнього року ця постановова не стала для бджоларів району керівництвом до дії. П'ятирічний план

тільки 1684. І з кожним роком кількість їх зменшується. Розмовляю з керівниками і спеціалістами господарств і вимовляється такий парадокс: у деяких колгоспах є бджоли — немає вуликів, а в інших — є вулики та немає бджіл. Є над чим замислитися керівництву!

До сказаного можна до-

державі найбільше меду в районі.

Так що є з кого брати приклад у районі, є в кого повчитися. Та знову парадокс: у районі за бджільництво — всі, а справа стоїть на місці. Знову, як у тій приказці: «Прийшов хтось та взяв щось, та пішов кудись, а я за ним, те не знаю, за ким».

Ось такі вони — парадокси і проблеми бджільництва. До речі, у вищезгаданому рішенні Новгородківського районного виконкому відзначено, що «...за останні роки в господарствах району проведено певну роботу по розвитку бджільництва». Наша думка: проводити цю роботу (іскриливо, а

НЕ МАЮТЬ МЕДУ, БО НЕ ДБАЮТЬ

по виробництву товарного меду виконано лише на 66 процентів (найгірший показник в області).

Візьмемо для прикладу колгосп «Зоря комунізму». Колись тут мали три пасіки. Для них були створені хороші умови: господарство щорічно засівало близько 90 гектарів гречки, 700 — соняшнику, 100 — коріандру. А цього року на осінь ревізія виявила, що в колгоспі залишилися лише одна невелика пасіка на 85 бджолосімей, тоді, як господарству потрібно не менше 430. Хто ж винен у цьому? Головний винуватець — це правління колгоспу разом із санітарною та зоотехнічною службами господарства, які не приділяють належної уваги розвитку бджільництва.

Не кращі справи й у колгоспі імені Шевченка. Два роки тому тут було 150 бджолосімей, сьогодні — тільки 50. А радгоспові «Третій вирішальний» вже кілька років планується мати у господарстві 100 бджолородин, а там не утримують жодної, хоч і мають більше 5000 гектарів сільськогосподарських угідь. Ігнорує рішення та постанови райвиконкому також правління колгоспу імені Мічурина. Тут уже три роки, як ліквідували пасіку (було 80 бджолосімей) і не роблять навіть спроб її відновити. Крім того, не маючи права, вони дають дозвіл приватним особам на завезення бджіл з інших областей без обстеження на території своїх колгоспів, хоч це й заборонено рішенням обленконкому та наказом Міністерства сільськогосподарства СРСР, яким Кіровоградську область оголошено замовником українських степових бджіл — абригенів нашого краю.

У районі необхідно мати 2720 бджолосімей, є

НА 399 колгоспних і радгоспних пасіках області утримується близько 60 тисяч бджолосімей. Мають бджоларі певні досягнення (цього року вони здали державі 304 тони меду) і прорахунки. Здебільшого — це неорганізованість і безвідповідальність як пасічників, так і колгоспних та радгоспних керівників. Ми обстежили десятки пасік у господарствах різних районів, але, щоб не повторюватися, розповімо, як ведеться бджільництво у Новгородківському та Онуфріївському районах.

дати й відсутність належної охорони пасік, що приводить до крадіжок вуликів. Незадовільно ведеться боротьба із захворюваннями бджіл ветеринарними службами. Недостатньо здійснюється контроль за роботою пасік спеціалістами районного управління сільського господарства. Щоправда, цього року призначили нового районного зоотехніка по бджільництву. Чи будуть зміни на краще — покаже час.

Для нас усі ці недоліки були одкровенням, адже бджоли — це мед і урожайна нива. А районним радянським органам все це давно відомо. І виходить, як у тій приказці: «Бас гудить, скрипка грає, Микола мовчить, а все знає». Та все ж у Новгородківському районі є бджоларі (і керівники господарств — теж), які дбають про бджільництво, розуміючи важливість цієї державної справи. У колгоспі імені Калініна, де пасічники В. П. Лесенко та І. Ф. Богун доглядають 300 бджолосімей, минулої зими не загинуло жодної. А в колгоспі «Іскра» цього року одержано приріст, і сьогодні тут мають 313 бджолородин. Майстром високих медозборів називають і пасічника колгоспу імені Ульянова В. А. Смешка, який не тільки добре зберігає та збільшує кількість бджолородин, а й здає

В ОНУФРІЇВСЬКОМУ районі до бджільництва ставлення ніби краще. Та з дванадцяти господарств тільки два колгоспи — «Росія» та імені XXV з'їзду КПРС — утримують пасіки, де більше 100 бджолосімей. А такі господарства, як «Шлях Леніна», імені XX з'їзду КПРС, мають відповідно 25 і 40 бджолосімей (на деяких приватних пасіках бджіл буває у декілька разів більше). І це тоді, коли у Продовольчій програмі передбачено створення бджолоферм та крупних пасік (120—150 вуликів). І навіть більше.

У районі жоден колгосп не виконав плану виробництва товарного меду; загальною ж район план року виконав лише на 70 процентів. Гірший показник тільки у новгородківських бджоларів — 44 проценти. Цікаве порівняння: онуфріївські бджоларі всі разом виробили 60,7 центнера товарного меду, а пасічники тільки одного колгоспу імені Кутузова Новоукраїнського району (старший пасічник О. К. Зосимов) одержали 100,3 центнера. І ще одне порівняння. Колгосп «Росія» цього ж району (старший пасічник А. А. Стазілов) здав нинішнього року державі 9240 кілограмів меду, а всі господарства Онуфріївського району — 3330 кілограмів. Неміч, та й годі!

не вважали грібна більш впевнено і швидкими темпами. Таке побажання й керівникам деяких інших районів області, у яких такі ж невеселі справи з бджільництвом.

М. ЛИТВИНОВ.

КОМЕНТАР СПЕЦІАЛІСТА

Начальник обласної контори бджільництва А. В. РИБАК:

Проблеми, підняті у матеріалі, характерні не тільки для вищезгаданих районів та господарств. Хочу додати, що в деяких колгоспах та радгоспах ще погано розуміють, яку роль відіграють бджоли в заповненні сільськогосподарських культур. Використання комах-запилювачів тут ще не стало частиною високої культури землеробства.

У кожному районі області треба ставити конкретне завдання: мати в господарствах не менше 100 бджолосімей. По можливості створювати крупніші пасіки, на яких можливе збільшення прямої та побічної продукції з в підсумку — підвищення рентабельності пасік.

Дивує, що в області є ще господарства, які відмовляються створювати пасіки. Це — колгоспи «Комуніст» Компаніївського району, імені Горького Ульяновського, «Рассвет» Голосівського, імені Леніна та імені Петровського Устинівського, радгоспи «Більшовик» та «Шарівський» Олександрійського районів.

І ще одне. Дуже повільно впроваджується використання на договірних умовах бджолосімей для запилення ентомофілних сільськогосподарських культур. Недостатніми темпами впроваджується колективний підряд. Але це окрема тема для серйозної розмови.

Незважаючи на власну молодість, тонір цеху № 15 Світловодського комбінату твердих сплавів і тугоплавких металів Віктор КУЦ вже навчас інших. Він — переможець соціалістичного змагання на честь 50-річчя сталінського руху, нагороджений Почесним знаком ЦК ВЛКСМ «Молодий гвардієць п'ятиріччя». Чимало у молодого передовика громадських доручень. Віктор — член комітету комсомолу комбінату, очолює комсомольський оперативний загін дружинників.

На знімку: Віктор КУЦ.

Фото В. СТРИГУНА.

ПРОДОВЖУЄМО РОЗМОВУ

Як поставишся

ЧОТИРИ роки працюю я на заводі, з них уже третій — пропагандистом. Ніби вже й досвід певний є, та все одно перед початком нинішнього навчального року хвилювався. Однією з причин цього було те, що курс, який вводився, виявився для мене новим: «Науково-технічний прогрес і економіка».

Всієї цей курс підказував саме життя: адже у нашій школі навчаються апаратники, лаборанти, слюсарі нашого заводу. Треба одразу сказати, що перші заняття підтвердили: комсомольська школа економічних знань потрібна, слухачам у ній навчатися не менш цікаво, ніж у школі суспільно-політичних знань. Однак, оглядаючись назад, мушу сказати й таке: який би курс не вивчали слухачі, наскільки глибше вони не були зацікавлені у його вивченні, усіх справи все одно у значній мірі залежить від того, як саме організоване заняття, наскільки діяльну участь бере у ньому кожен слухач.

Перший рік своєї роботи пропагандистом я проводив заняття у формі лекцій. Давав домашні завдання слухачам, і вони по черзі виступали перед товаришами. Все йшло ніби нормально, але не часто мені вдавалося «розворушити» слухачів під час лекцій, та й далеко не всі з них були активними на семінарах — користувалися з того, що за них відповідали інші.

Пороздумавши із пропагандистом школи наукового комунізму О. Л. Топчій (вона працює інженером-бактеріологом на нашому підприємстві), обговоривши стан справ у політнавчанні комсомольців з секретарем парторганізації заводу Н. Ф. Сойченко, ввели нову для мене форму заняття — бесіду. Одразу виявилось, що турбот у мене додалося. Довелося не просто заздалегідь, перед заняттям розподіляти питання між слу-

до справи

хачами, треба було подбати щоразу ще й про літературу, провести із кожним, хто мав виступити, підготовчу роботу в індивідуальному порядку...

І все ж для нашої школи форма бесіди, активного спілкування виявилася найприйнятнішою. А щоб підтримати інтерес до неї у слухачів, довелося думати над тим, як її поступово вдосконалювати, виходячи із потреб моменту. Напрямок дії обрали такий: вдосконалювати технічну оснащеність занять, більше й краще дбати про наочність.

Тут ми зіткнулися із цілим рядом проблем. Причому, виявилось, що недостатньо придбати діаскопа (хоча й це інколи дається з труднощами), треба ще й знайти відповідні діафілми, продумати, як їх найкраще використати в ході того чи іншого заняття. І, зазвичай, найгостріше стало перед нами завдання створення власного кабінету політосвіти.

З самого початку вирішили: цю справу треба робити самим. І найперше тому, що ця робота може стати своєрідним продовженням занять. Адже зміст зображеного на стендах, у таблицях та інших наочності, куди глибше й краще запам'ятовується, коли все це зроблено власними руками.

У номері «Молодого комунару» за 24 жовтня ц. р. у виступі Г. В. Журавель під назвою «Формалізм — не треба» йшлося про те, якої шкоди завдає в роботі комсомольських політшкіл формалізм. Так от, мені здається, що саме таке ставлення до цієї справи, як у наших слухачів лаборанток Ольги Заєць і Ніни Брехуєць, слюсарів Петра Шуль-

Післямова до політзаняття

ганського й Олександра Білецького, і є ставленням справді неформальним, діяльним.

Незабаром ми плануємо одне із своїх занять провести у формі екскурсії, побувати в приміському колгоспі «Родина», зустрітися з молодими тваринниками — слухачами школи комуністичної праці. Вибір цей не випадковий, адже робимо спільну справу: забезпечуємо людей молоком, працюємо над втіленням у життя Продовольчої програми. Про що хотілося б поговорити в першу чергу? Мабуть, про те, наскільки участь в громадському житті, навчання в комсомольській політшколі допомагає громадському змушненню молодих, виховує в них хазяйське ставлення до народного добра, діловий підхід до колективних завдань.

Недавно на підприємстві комсомольської «проектористки» провели рейд, наслідком якого стала поява гострого, дошкульного спеціального випуску «КП». На фотографіях, вміщених у ньому, було виявлено не введене вчасно в дію обладнання, яке зберігалося з порушенням технічних вимог. Виступ «КП» мав великий резонанс на підприємстві. Адміністрація вживає заходів до виправлення становища. І мені здається, що не випадково ініціаторами проведення рейду і його виконаннями були саме слухачі нашої школи (зокрема Галина Лемчівська виготовила фотознімки — звинувачення). Це просто свідчення того, що теоретичні заняття у нас поєднані із свідомим втручанням у колективні справи з метою добитися підвищення ефективності виробництва, використання техніки, як того вимагає час.

М. ТАСЕНКО,
інженер-механік Мало-
виськівського заводу су-
хого молока, пропагандист комсомольської школи економічних знань.

СТОРІНКИ ІСТОРІЇ

НЕЗАБУТНЄ

Осінь 1920 року. Знаменський залізничний вузол. Багатий на події був той час. Залізничники зустрічають поїзд з делегатами III Інтернаціоналу, і серед них — французький письменник і громадський діяч Раймон Лефевр. А одного разу на відпочинку тут зустрілися славні воїни I-ї Кінної Армії. Після тяжких боїв на Заході червоні кіннотники здійснювали марш на Крим. Командування, політоргани і бійці Кінної падали велику практичну допомогу активістам залізничного вузла у боротьбі з бандинізмом.

14 жовтня на залізничному вокзалі зустрілися інструкторсько-агітаційний поїзд «Жовтнева революція» на чолі з М. І. Калініним. До складу групи керівних товаришів входив і нарком освіти А. В. Луначарський.

23 листопада минає 110-річчя від дня народження одного з вірних соратників В. І. Леніна, а тому хочеться ще раз подумки повернутися до тих днів, коли Анатолій Васильович зустрічався із залізничниками і бійцями Кінної, цікавився їх життям, роботою, їх планами на майбутнє...

Після мітингу в приміщенні 2-ї трудової школи (тепер поруч з ним приміщенням вулиця, яка носить ім'я Луначарського)

нарком освіти вирушив до людей. Ному дуже хотілося почути їх голос, вислухати їхні думки. Начальник політвідділу Терентій Назаренко розповів про роботу, спрямовану на відновлення нормального життя трудящих: створені і діють при ревкомі відділи соціального забезпечення, народної освіти, комітет праці, загс... Відкрито трудові школи, діють вечірні курси для дорослих, працює бібліотека, щойно відкрив двері дитбудинок. Хтось згадав і про роботу при клубі залізничників гуртка «Наука і праця».

Нарком освіти залишився задоволеним почутим. Голова Знаменського ревкому Федот Курченко розповів, що на сцені клубу виступав М. В. Лисенко, у першому ряду на постановці своєї есеї сів М. П. Старіцький. Анатолій Васильович навіть розхвилювався, адже обидва вони — і Лисенко, і Старіцький — його земляки, полтавчани. У Полтаві народився Анатолій Васильович, на Україні пройшли його дитячі і юнацькі роки. А ще один земляк наркома, молодший брат композитора М. В. Лисенка Андрій працював у Знаменській лікарні і в 1905 році очолював страйковий комітет залізничників.

Голова ревкому і на-

чальник політвідділу доповіли, як на вузлі ведеться настан на неписьменність. Анатолій Васильович поділився перспективами розвитку в країні народної освіти, загострив увагу на необхідності вдосконалення професійної освіти, будівництва нової трудової школи. Нарком поставив конкретні завдання перед комсомольською організацією. Знаючи, яка щойно тут виникла, наголосив на необхідності кращої турботи про сім'ї фронтівців. Його прекрасно розуміла аудиторія. Так було завжди, коли Анатолій Васильович Луначарський зустрічався з людьми.

До речі, на Україну Луначарський приїхав за завданням В. І. Леніна. Характеризуючи одного з видатних будівників радянської соціалістичної культури, В. І. Ленін писав про А. В. Луначарського: «Ця людина не лише знає все і не лише талановита — ця людина будь-яке партійне доручення виконає, і виконає чудово».

...Я живу на вулиці Луначарського. Напроти будинку шумлять гіллясті дерева — свідки багатьох подій. З вікна моєї квартири видно приміщення колишньої 2-ї трудової школи. 65 років тому саме тут відбувся мітинг і важлива нарада з участю М. І. Калініна, А. В. Луначарського... Знаючи, пам'ятає ті події.

О. РЯБОШАПКА,
краща знаєць.
М. Знаменка.

Вступити до лав Ленінського комсомолу — заповітна мета кожного юного ленінця.
Рада піонерської дружини московської середньої школи № 167 рекомендує піонера А. ФЕДОРОВУ для вступу в члени ВЛКСМ.
Фото ТАРС.

ПОВЕРТАЮЧИСЬ ДО НАДРУКОВАНОГО

А ТАМ,
ЗА ПОРОГОМ...

РЕЙД

Хороше навчання і праця гарантує такий же серйозний відпочинок і вміло організоване дозвілля. Та на сьогоднішній день прикрито доводиться стверджувати, що для мешканців більшої частини містків — рейдова бригада, зокрема, побувала у гуртожитку № 4 Кіровоградського технікуму механізації сільського господарства, гуртожитку Кіровоградського облуправління зв'язку та в гуртожитку № 2 тресту «Кіровоградськбуд» — розбіжність між першим і другим даємою стала звичною. «Іван киває на Петра...». А, точніше, мешканці ждуть винятку уваги від адміністрації, остання покладається на волю керівництва підприємства та установ, чий вихованець вони навчаються. А керівництво... Мабуть, вірніше, що мешканці в силах самостійно вирішувати свої проблеми — побутові, організаційні тощо. Наприклад, прийнявши трьох зі згаданих гуртожитків — №№ 4, 2, 3 — видно, що надія на «самоокупність» мешканців не виправдовується.

«Експеримент на витривалість» — так називався рейд, проведений по гуртожитку № 4 Кіровоградського підприємства року тому і опублікований у «Молодому комунарі» 23 жовтня 1984 року. Уважний читач, мабуть, спитає: що там у них, як перенесли сувору минулорічну зиму?

Одразу заспокоїмо: хоч у бік поліпшення практично жодна із зазначених у матеріалі рейду проблем не вирішилася, всі шістьох мешканців успішно перевели у рік наступний, більше того — зберегли спільний інтерес до громадської активності. Проте заслуги щойно звільненого за власним бажанням комеданта (як і нового, В. Гребенюка) у тому немає. Рейд-85 з допомогою того ж В. Гребенюка, голаниста будівництва, до якого студенти гуртожитку М. Лебедя та члени студради Б. Чорновірова із сумом виявили, що біологічно активними залишилися і практично всі болячки цього дев'ятиповерхового будинку, зовні такого охайного й затинного.

Про рівень виконання й комплексності наочної агітації та документації у колі гуртожитку мови немає: все не нове, хаотичне, непереконливе. Можна зрозуміти зітхання представників студентського самоврядування, котрі дивляться на все це поки що тільки як на свій завтрашній день. Дах над головою залишається, під ним зоста-

ся кинутий напризволяще дискосвал із позаволованим у ньому будівельним мотилом. Так же відликує від душової (хоч гарячої води там і нема) встановлений у передбаннику розподільний електрощит. Такими ж необхідними пустощами залишилися й душові на поверххах, та місця, де мали б бути червоні куточки для мешканців тих поверхів. Оптимістками залишилися дітвара у житлових кімнатах: ошатні килимки та чистенькі серветки аж ніяк не доповнюють потрібної кількості секцій у батареях опалення. Вони хоч на протипагу минулому року і гріють, та не всім: «щасливці» — лиш мешканці перших поверхів...

Сьогодні, гадаємо, немає потреби знову називати прізвиська відповідальних працівників БУ-2 тресту «Кіровоградськбуд». Хто і що має доробити чи переробити в гуртожитку — справа ясна. Давно лиш треба перейти до дій, бо хто знає, як гуртожиток і його мешканці перенесуть зиму наступну. Вони (жителі) охоче пропонують свої послуги у наведенні порядку в душових, житлових кімнатах та інших приміщеннях — аби лиш було з допомогою чого. А комітетові комсомолу інституту не треба бути спостережцем «законаючого» змагання... на витривалість.

Координаційна рада при Кіровоградському міському ЛКСМУ на початку минулого місяця розглянула на своєму засіданні роботу в молодіжних гуртожитках тресту «Кіровоградськбуд», облуправління зв'язку та деяких інших організацій міста. Були запропоновані конкретні пропозиції щодо поліпшення побутових умов та виховної роботи. Та рейд, до об'єктів якого увійшли й названі гуртожитки, показав, що за час, що проішов, практично нічого не зроблено. Раді гуртожитку № 2 «Кіровоградськбуду» пропонувалося поновити наочну агітацію, доповнити новими темами й головами, читати лекції з атеїстичної та морально-побутової тематики, поліпшити комплектацію житлових кімнат стільцями та відповідним шафами. Перевірка виявила, що адміністрація (в. о. комеданта гуртожитку Н. П. Лесенко, вихователь Г. А. Боцій та голова ради гуртожитку В. А. Романчук) ще не зреагувала на критичні зауваження та побажання.

Тиха заповідь сповнилася й решту названих на засіданні координаційної ради гуртожитків. Рейдова бригада прагнула уважно і, головне, якісво-ектив-

ніше простежити зміни, та вони були мізерними. Так само продовжували скарги жителів на брак необхідної кількості меблів дітвара з гуртожитку облуправління зв'язку. Спортивної кімнати з двох придатних пустих і до сьогодні ніхто облядувати не спішив. Віє від незасланих вікон, зі стелі тече, бракуючи шпору й постільну білизну мешканці мусять купувати...

Зовні, видавалося б, містичні й витривалі хлопці з другого (чоловічого) гуртожитку технікуму механізації сільського господарства, як це не дивно адміністрації навчального закладу, теж обіцяли... що будуть гріти батареї опалення, працюватимуть напрати на кухнях. І заздрість до можливих щасливих володарів тих двох холодильників, що іронією долі у ролі... тумбочок містяться в кімнатах комеданта та кастелянши, і продовження часу роботи єдиної на 500 мешканців душової кімнати з двох годин щодоби до прийнятної чотирьох (!), і... Рекордну керівництву гуртожитку та технікуму найближчим часом влаштувати локальний семінар з виявленням авторів найбільш несприятливих ситуацій.

Мусили бути солідарними з хлопцями і дівчата з гуртожитку № 3 цього ж технікуму. Побут плюс дозвілля — цього комплексу у гуртожитку не існує. Звичайно, мусить бути поєднання бажання самих мешканців. Та воно неодмінно має зустрічати кроки у відповідь з боку адміністрації, які інші ще не зроблені. Такий же безтурботний і комітет комсомолу технікуму, якому, ясна річ, відомо, що як у хлопців, так і в дівчат у гуртожитку далеко не все гаразд.

Переступивши поріг названих молодіжних гуртожитків, члени рейдової бригади були відверто вражені побаченим і почутим. Не своїм приходом прагнули ми нагадати недбайливим їх обов'язки. Про це мусить постійно пам'ятати кожен із них, а також ті, хто опосередковано винен у плачевному стані роботи в більшості з названих гуртожитків. Тож хай досягнуто буде мети, такої простої і ясної — влаштувати побут і життя робітників і учнівської молоді так, щоб гуртожиток поза всяким сумнівом став їхнім справжнім другим домом.

Рейдова бригада:
М. БІЛЯЦЬКА — інструктор міському ЛКСМУ, **П. ЄЛБЧАНІНОВА** — інструктор обкому ЛКСМУ, **В. КУЩ** — інструктор, член штабу «Комсомольського проєктора» обкому ЛКСМУ, **І. КУЦЕНКО** — спеціаліст «Молодого комунару».
М. Кіровоград.

РАДИМО ПРОЧИТАТИ

ЛЮДИНА У СВІТІ ЖИВОГО

ВІСНА-ВІС
З ПРИРОДОЮХай
міцніють
крила

Тихого осіннього ранку побачив я вперше чорногузів. Було це в селі Букварці Олександрівського району під час гостювання в бабусі. Мене зачарували ці птахи, і особливо зміцніло це почуття після того, як почув од сільських людей розповіді про них.

Чорногузи нерідко мостять гнізда на дахах. Цей гордий і сильний птах відчуває довіру до людей, уміє цінувати людську доброту й щирість. В усякому разі, саме в цьому мене переконувала Г. Л. Ламанова, яка мешкає в Букварці. Ще 1956 року поселилася у неї на обійсті сім'я чорногузів. І з тих пір щороку в квітні вони повертаються сюди.

Через півмісяця в гнізді з'являються яйця (як правило, одно-двоє). Терпляче висиджує їх самка чорногуза, а самець турбується про корм для неї. А коли самка злітає з гнізда, то він її підмінює. В середині червня у гнізді з'являються малюки.

Виростають пташенята. Тісно їм стає у гнізді, починають пробувати крила. А як зміцніють вони і приспіє час, вирушають чорногузи у далекий вирій. Буває це на початку жовтня. Відлетіли у жовтні й букварські чорногузи. Де то вони зараз — по дорозі в теплі краї, чи вже добралися? Як би там не було, а я вірю: коли приїду наступного літа у гості до бабусі, знов побачу їх у гнізді на сусідньому даху. Або високо-високо в небі, звідки видно і ліс біля села, і широкий неозорий степ.

В. БІЛЕНКО.

Лісля МК
Виступи«А В ПАРКУ
НАД РІЧКОЮ»

На критичний матеріал, вміщений під таким заголовком у номері «Молодого комунара» за 29 вересня цього року, відповіли голова виконкому Новоукраїнської міськради В. Д. Масянін та начальник міського комбінату комунальних підприємств В. В. Негра. Зокрема, у першому з цих листів сказано:

«Хоча при підготовці питання на засідання міськвиконкому проведено аналіз діяльності підприємств та організації Новоукраїни, в результаті чого встановлено, що в більшості колективів природоохоронна робота останнім часом активізувалась: розроблено заходи щодо підтримання в належному стані прилеглих територій, вирішено питання збору відпрацьованих нафтопродуктів, та визначено в замітці факти мали місце. Критичний вступ розглянуто на розширеному засіданні міськвиконкому за участю керівників підприємств та організації міста. Перед Кіровоградським обласним управлінням автотранспорту, обласним виробничим управлінням будівництва й експлуатації автомобільних доріг порушено питання про винесення автобусного парку АТП № 10041 та автоколонни № 3 Кіровоградського спеціалізованого підприємства № 14 у промислову зону міста. Комбінат комунальних підприємств міськвиконком зобов'язав закінчити реконструкцію парку імені Шевченка у 1986 році.

За порушення природоохоронних норм притягнуто до адміністративної відповідальності керуючого будинку управління М. Г. Романескула, директора заготконтори райспоживтовариства В. М. Стратонову та інших. З метою контролю за виконанням намічених природоохоронних заходів вони будуть ще раз заслухані на засіданні міськвиконкому в квітні 1986 року».

В результаті взаємодії суспільства і природи виникли екологічні проблеми. Чи зможе людство захистити навколишнє середовище? В книзі С. Н. Соломіна «Взаємодія суспільства і природи» (М.: Мысль, 1983) розглянуті актуальні, життєво важливі екологічні проблеми міжнародного співробітництва на шляху їх вирішення. Піддано критиці хижачке ставлення до природи в капіталістичному суспільстві, географічний детермінізм і буржуазну соціальну екологію.

У серії «Людина і природа» вийшла книга «Проблема прісної води» (М.: Знання, 1985). Основу випуску складає науково-популярний нарис доктора медичних наук Л. І. Ельшніна «Вода, яку ми п'ємо». В нарисі йдеться про гостру проблему раціонального використання природної прісної води на планеті.

Збірка «Ради народних депутатів і охорона навколишнього середовища» (К.: Наукова думка, 1984) містить дослідження діяльності Рад народних депутатів і їх органів у галузі охорони навколишнього середовища. Розглянуто, зокрема, роль і значення природоохоронної роботи Рад, компетенція цих органів, а також форми і методи їх діяльності по плануванню природоохоронних заходів, впровадженню їх у життя.

Книга «Вторгнення в природу сферу» (М.: Прогрес, 1983) дає можливість оцінити вплив на навколишнє середовище різних видів людської діяльності, представлені найрізноманітнішими проектами екологічного розвитку. Вона складається з двох частин: основного тексту, в якому висловлюються обґрунтування, принципи і методи оцінки, і додатків з описом самої процедури оцінки.

В науково-популярній книзі С. Н. Кравченка та В. Д. Бондаренка «Спілкування з природою: екологічні, моральні, правові норми» (Львів: Вища школа, 1984) подано екологічні, етичні та правові аспекти взаємодії суспільства і природи. Велику увагу приділено питанням еколого-правової культури.

Н. Б. Коростильов назвав свою книгу так: «Охорона природи — охорона здоров'я» (М.: Медицина, 1983). Розглянуто у ній питання охорони оточуючого середовища у зв'язку з охороною здоров'я людей. Автор — доцент Першого Московського медичного інституту імені І. М. Сеченова — видав багато інших книг з різноманітних питань гігієни і охорони природи.

Путівник В. І. Левицького «Заповідні місця Кіровоградщини» (Дніпропетровськ: Промінь, 1984) розповідає про цікаві природні об'єкти Кіровоградської області, про роботу, яку проводиться тут з метою охорони та примноження природних багатств краю.

Названі видання розраховані на лекторів і пропагандистів, слухачів і викладачів народних університетів, а також на широке коло читачів, які цікавляться екологічними проблемами. Поглибити знання можна у бібліотеках області, а також придбати в книгарнях.

Н. ІВАХНІСЬКИЙ,
старший бібліотекар
обласної наукової бібліотеки імені Н. К. Крупської.

Натюрморт.

Фото С. КОВАЛЬЧУК.

ХРОНІКА ПРИРОДООХОРОННОЇ РОБОТИ

Оглядаючись з осені

З 1 червня по 1 жовтня обласний штаб студентських загонів спільно з обласною організацією Українського товариства охорони природи проводив огляд-конкурс «Природа Батьківщини». У ньому взяли участь колективи студентських і трудових об'єднань старшокласників, які працювали на території Кіровоградщини.

Оглядаючись на зроблене, журі конкурсу відзначило помітний вклад студентів у пропаганду знань з охорони природи. Штаб обласного студентського загону організував серед молоді навчання з природоохоронних питань. Прочитано 224 лекції. Проведено рейди по раціональному використанню сільськогосподарських угідь, боротьбі з браконьерством.

Серед тих, хто особливо відзначився при цьому — студентка педінституту Ж. Уфимцева. Студенти та старшокласники також розшищали та огорожували джерела, заготовляли корми для диких тварин. Зокрема, в Новоархангельському районі найбільшу активність при розшищенні джерел проявили бійці загону «Романтик» Кіровоградського технікуму механізації сільського господарства. Велику роботу по виявленню забруднювачів водоймищ провели хлопці та дівчата із студзагону «Горизонт» КІСМУ.

В. ПОДОБИНСЬКА.

Редактор
Ю. СЕРДЮЧЕНКО.Купуйте білети грошово-речової лотереї
Української РСР шостого випуску!

20 грудня в м. Донецьку відбудеться тираж виграшів грошово-речової лотереї Української РСР 1985 року шостого, святкового (новорічного) випуску.

У тиражі буде розіграно 3 150 000 речових і грошових виграшів.

Серед речових виграшів — 60 автомобілів «Жигулі» ВАЗ-2107, 720 мотоциклів, 360 моopedів «Карпати», 270 телевізорів, 480 магнітофонів «Весна-211-стерео» і «Юнітер-203-стерео», 300 магнітол «ВЕФ-260», 570 радіоприймачів транзисторних «Меридіан-235», 1830 фотоапаратів, 180 кінокамери «Аврора-215», 90 діапроекторів «Альфа-203», 270 акордеонів «Мрія» з футляром, 660 годинників, 1200 машин швейних, 630 холодильників

«Мінск-16», «Донбас-10Е» і «ЗНЛ», 1080 машин пральних «Чайка-3» і «Либідь», 450 самоварів електричних та багато інших цінних виграшів.

Власники лотерейних білетів можуть одержати грошові виграші в розмірі 100, 50, 40, 30, 20 10 карбованців та інші.

Купуйте білети грошово-речової лотереї Української РСР!

Беріть участь у тиражі!

Білети лотереї продаються в ощадних касах, на підприємствах зв'язку, в кінотеатрах, магазинах, кіосках, буфетах, ресторанах, а також безпосередньо на підприємствах і в організаціях громадськими розповсюджувачами.

Державна внутрішня виграшна позика 1982 року —
зручна і вигідна форма зберігання грошових заощаджень

По облігаціях позики виплачується дохід у вигляді виграшів, які розігруються щороку у восьми тиражах.

По облігаціях позики вартістю 50 крб. можна виграти 10 000, 5000, 1000, 500, 250 і 100 крб., враховуючи номінальну вартість облігації. По облігаціях вартістю 25 крб. виплачується половинна виграшу.

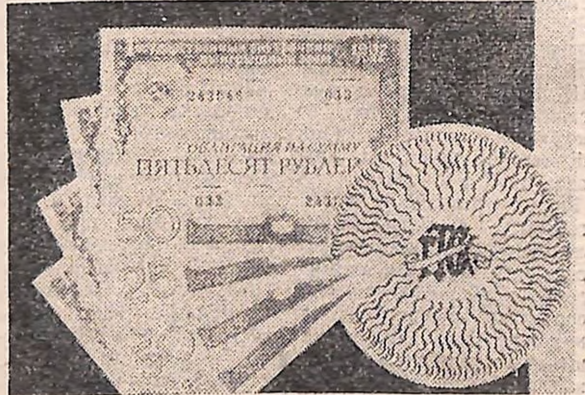
Власник виграшу в 10 000 крб. має право на позачергове придбання автомобіля «Волга» або «Жигулі», а виграшу в 5000 крб. — автомобіля «Жигулі» (з доплатою до вартості автомобіля власником облігації).

Облігації Державної внутрішньої виграшної позики 1982 року вільно продаються і купуються всіма ощадними касами.

Черговий тираж відбудеться 30 грудня в м. Москві.

Купуйте облігації позики!
Хай щастить вам на виграші!

Управління Держтрудощадкас СРСР
Кіровоградської області

«Молодой коммунар» —
орган Кіровоградського
обласного комітета
ЛКСМ України.

На українському львівці.

НАША АДРЕСА:
316050. МПС,
м. Кіровоград,
вул. Луначарського, 36.

БК 00673.

Обсяг 0,5 друк. арк.

Індекс 61103

ТЕЛЕФОНИ: редактора — 2-45-00; відповідального секретаря — 2-46-87; відділу робітничої молоді та внутрішнього життя, сільської молоді — 2-46-57; пропаганди, листів і масової роботи — 2-45-36; учнівської молоді, морально-естетичного виховання — 2-46-87; військово-патріотичного виховання та спорту, фотолaboratorії — 2-45-35; оголошень — 2-56-65; коректорської — 3-61-83.

Газета виходить у вівторок, четвер і суботу.

Друкарня імені Г. М. Димитрова
видавництва
«Кіровоградська правда»
Кіровоградського обкому
Компартії України
м. Кіровоград, вул. Гліни, 2.

Зам. № 616. Тираж 57 400.